

Barnebøker for Norge

barnebøker.no

Помста Боккоїда / Honninguidens hevn

Skrevet av: Zulu folktale

Illustrert av: Wiehan de Jager

Oversatt av: Nataliaiia Naiavko (uk), Espen Stranger-

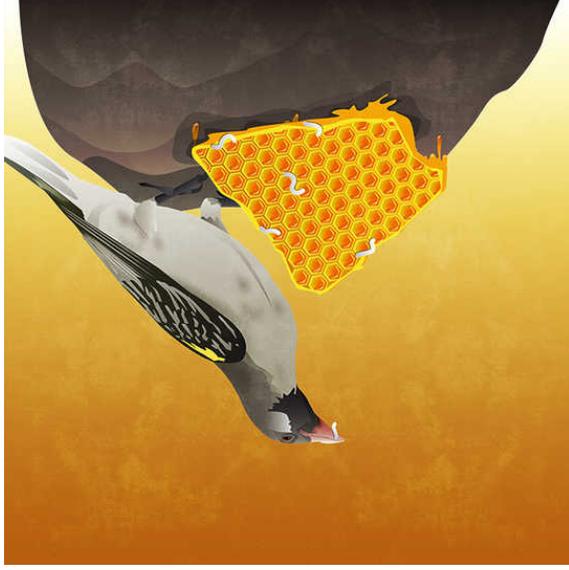
Johannessen (nb)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barnebøker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Nångivelse 3.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no)

<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no>

Помста Боккоїда
Honninguidens hevn

Zulu folktale

Wiehan de Jager

Nataliaiia Naiavko

ukrainsk / bokmål

nivå 4

Ця розповідь про Нгеде, Воскоїда, і скупого юнака, якого звали Гінгіле. Одного разу, коли Гінгіле полював, він почув спів Нгеде. У Гінгіле потекла слинка при одній тільки думці про мед. Він зупинився і уважно прислухався, шукаючи пташку, аж поки не побачив її у гілках у себе над головою. "Чітік-чітік-чітік," - співала маленька пташка, перелітаючи з дерева на дерево. "Чітік-чітік-чітік," - кликала вона, зупиняючись, щоб переконатися, що Гінгіле йде за нею.

...

Dette er historien om Ngedede, honningguiden, og en grådig ung mann ved navn Gingile. En dag mens Gingile var ute på jakt, kalte Ngedede på ham. Gingile fikk vann i munnen ved tanken på honning. Han stoppet og lyttet oppmerksomt, og lette til han så fuglen i grenene over hodet sitt. «Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk», kvitret den lille fuglen idet den fløy til det neste treet, og det neste. «Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk», kallet han, og stoppet innimellom for å forsikre seg om at Gingile fulgte etter.

Через пів години вони прийшли до великого інжира.
Нде шалено скакала серед гілок. Тоді вона сіла на
одну гілку, схиливши голову, наче промовляючи: "Ось
туті ходи сюди! Чому ти так довго?" Гінгіле не бачив
гджил з-під дерева, але він довіряв Ндеде.

...

Еtter en halvtime nådde de et stort vilt fikentre. Ngede
hoppet rundt som en gal blant grenene. Han slo seg ned
på en gren og strakk hodet mot Gingile som om han sa:
«Her er det! Kom nå! Hvorfor bruker du så lang tid?»
Gingile kunne ikke se noen bier fra under treet, men han
stolte på Ngede.

Гінгіле поклав свій спис під дерево, зібрав кілька прутиків і розклав невелике багаття. Коли вогнище добре розгорілося, він запхав довгу суху палицю у вогонь. Це особливе дерево створювало багато диму, коли горіло. Він поліз на дерево, тримаючи палицю у зубах.

...

Så Gingile la spydet sitt ned under treet og samlet noen tørre kvister og tente et lite bål. Da ilden brant godt, stakk han en lang, tørr kjepp inn i hjertet av bålet. Denne veden var kjent for å lage mye røyk mens den brant. Han begynte å klatre mens han holdt den kjølige enden av kjeppen mellom tennene.

Скоро він почув голосне гудіння заклопотаних бджіл.

Вони залітали і вилітали із дупла у стовбурі дерева -

їхнього вулика. Коли Гінгіле добрався до вулика, він

запхав кінцець палиці з димом у дупло. Бджоли вилітали

з дупла, злі і сердиті. Вони полетіли геть, тому що їм не

сподобався дим. Але спочатку вони сильноно покусали

Гінгіле!

...

Snart kunne han høre summingen til de travle biene. De

kom inn og ut av et hulrom i trestammen – bolet deres. Da

Gingile nådde bolet, dyttet han den rykende enden inn i

hulrommet. Biene for ut, sinte og klare til angrep. De fløy

bort siden de ikke likte røyken – men ikke før de hadde

gitt Gingile noen smertefulle stikk!

Кожного разу, коли діти Гінгіле чують історію про

Нгеде, вони захоплюються цією пташкою. І завжди,

збираючи мед, вони обов'язково залишають більшу

частину бджолиного стільника для воскодіви!

...

Og på den måten, når barna til Gingile hører fortellingen

om Ngede, respekterer de den lille fuglen. Hver gang de

sanker honning sørger de for å gi den største delen av

voksaka til honninguiden!

Коли бджоли вилетіли, Гінгіле запхав свої руки у дупло. Він вийняв повний бджолиний стільник, з якого капав густий мед, і на якому було багато товстих, білих личинок. Він обережно поклав стільник у мішечок, який був на плечі, і почав злазити з дерева.

...

Da biene var ute, stakk Gingile hånden sin inn i bolet. Han tok ut håndfuller med tunge vokskaker som dryppet av deilig honning og var fulle av feite, hvite larver. Han la vokskakene forsiktig i veska han bar på skulderen og begynte å klatre ned fra treet.

Перш, ніж Леопард зміг напасти на Гінгіле, хлопець кинувся злазити з дерева. Поспішаючи, він пропустив гілку і сильно впав на землю, вивернувши ногу. Він тікав, підстрибуючи, якомога швидше. На щастя, Леопард все ще був занадто сонний, щоб переслідувати його. Воскоїд Нгеде помстився. І Гінгіле отримав урок.

...

Før Leopard kunne svinge labben etter Gingile, skyndte han seg ned fra treet. I hastverket bommet han på en gren og landet med et høyt brak på bakken og forstuet ankelen. Han hinket videre så fort han kunne. Heldigvis for ham var Leopard fortsatt for søvnig til å jage ham. Ngedede, honningguiden, hadde fått sin hevn. Og Gingile hadde fått seg en lærepenge.

Нгеде охоче спостерігала за усім, що робив Гінгіле.
Вона чекала, поки юнак залишить щедрий шматок
стільника як подарку Воскоїду. Нгеде метушилася,
перелітаючи з гілки на гілку все ближче і ближче до
землі. Нарешті Гінгіле зліз із дерева. Нгеде сіла на
камінць біля хлопця і чекала нагороди від нього.

...

Нгеде så ivrig på alt Gिंगile gjorde. Han ventet på at han
skulle legge igjen en tjukk voksake som en takkegave til
honningsguiden. Ngedе svinsеt fra gren til gren, nærmere
og nærmere bakken. Til slutt nådde Gिंगile foten av treet.
Ngedе satt på en stein nær gutten og ventet på
belønningen sin.

Гінгіле піднявся наверх, дивуючись, чому не почув
звичного гудіння. "Можливо, вулик глибоко в дереві", -
подумав він. Він підтягнувся до іншої гілки. Але замість
вулика він побачив обличчя леопарда! Леопард був
дуже злий, тому що його сон так різко перервали. Він
примружив очі і відкрив рот, щоб показати свої дуже
великі і дуже гострі зуби.

...

Gिंगile klatret, men lurte på hvorfor han ikke hørte den
sedvanlige summingen. «Kanskje bolet er dypt inne i
treet», tenkte han for seg selv. Han dro seg opp etter en
annen gren. Men i stedet for bolet, stirret han inn i øynene
til en leopard! Leopard var veldig sint fordi søvnen hennes
ble så brått avbrutt. Hun knep igjen øynene og åpnet
munnen for å vise de veldig lange og skarpe tennene sine.

Але Гінгіле загасив вогонь, взяв спис і вирушив додому, не звертаючи уваги на пташку. Нгеде сердито вигукнула: “Вік-торр! Вік-торр!” Гінгіле зупинився, подивився на пташку і вголос засміявся: “Ти хочеш меду, правда, друже? Ха! Але я зробив всю роботу і отримав усі жала. Чому я повинен ділитися з тобою цим чудовим медом?” І пішов. Нгеде була дуже зла! Так не можна з нею поводитися! Але вона помститься.

...

Men Gingile slukket bålet, plukket opp spydet, begynte å gå hjem og overså fuglen. Ngede ropte sint: «SEI-er, SEI-er!» Gingile stoppet og stirret på den lille fuglen og lo høyt. «Du vil ha litt honning, du, lille venn? Ha! Men jeg gjorde alt arbeidet og fikk alle stikkene. Hvorfor skulle jeg dele noe av denne deilige honningen med deg?» Ngede var rasende! Dette var da ingen måte å behandle ham på! Men han skulle få sin hevn.

Одного разу, через кілька тижнів, Гінгіле знову почув медовий клич Нгеде. Він згадав смачний мед і ще раз охоче пішов за пташкою. Провівши Гінгіле узбіччям лісу, Нгеде зупинилася, щоб відпочити під великою парасолькою колючки. “Ага, - подумав Гінгіле. - Вулик повинен бути в цьому дереві”. Він швидко розвів маленький вогонь і почав лізти на дерево, тримаючи у зубах гілку з димом. Нгеде сиділа і спостерігала.

...

En dag flere uker senere hørte Gingile igjen kallet fra Ngede. Han husket den deilige honningen og fulgte ivrig etter fuglen nok en gang. Etter at den hadde ledet Gingile langs skogkanten, stoppet den for å hvile i et stort akasietre. «Å», tenkte Gingile. «Bolet må være i dette treet.» Han tente raskt det lille bålet sitt og begynte å klatre med den rykende grenen mellom tennene. Ngede satt og ventet.